

[Gudme.]

vort forslag i hvert fald betød en udvidelse af det anvendelsesområde, som ligningslovens § 7 A har.

Jeg vil gerne sige tak specielt til de ordførere, der sluttede op om tanken. Hr. Røtzler Møller havde et par indvendinger. Jeg tror nok, hvis vi skal drøfte det videre, at de indvendinger, som man havde fra venstres side — og som i nogen grad var på linje med dem, som senere blev fremført af hr. Arne Bjerregaard — er indvendinger, vi ville kunne få overvundet. Både hr. Røtzler Møller og hr. Arne Bjerregaard var inde på, at incitamentet for lønmodtageren nok var for svagt, fordi der i virkeligheden kun skete det, at han slap for beskatning i det år, hvor han foretog bindingen i virksomheden, men den fulde beskatning kom senere, når han efter mindst 3 års binding fik sine midler ud igen. Hertil må jeg sige, at på dette punkt ville vi ikke stå absolut fast og sige, at der ikke var mulighed for at foretage en lempet beskatning, i det øjeblik pengene kom ud igen. Vi synes, det ville være så meget desto rimeligere med en sådan lempet beskatning ud fra den rimelighedsbetragtning, at netop i mellemprioden har lønmodtageren været ude i den risiko, der er forbundet med at lade virksomheden stå med pengene, hvad enten der er tale om et aktieselskab, et anpartsselskab eller en enkeltmandsvirksomhed.

Jeg kunne forstå både på hr. Røtzler Møller og på hr. Arne Bjerregaard, at de var skeptiske over for, om forslaget var egnet til at fremme noget formål, når der var tale om enkeltmandsvirksomheder. Jeg tror også, det skulle være muligt, hvis vi virkelig skulle arbejde videre med forslaget — hvad jeg altså håber vi i et vist omfang kan komme til — at finde regler, således at det kunne tilpasse sig til enkeltmandsvirksomheder.

Hr. Glistrup havde jo ikke mange venlige ord — for ikke at sige, han havde ingen venlige ord — tilovers for vort forslag, og det er sådan set at beklage. Det havde egentlig efter min mening været naturligt, om man også fra fremskridtspartiets side havde set positivt på denne opfordring til at skabe en risikovillig kapital på et tidspunkt, hvor virksomheden savner denne kapital, ved at gennemføre dette forslag. Hr. Glistrups ind-

vendinger finder jeg ikke så tungtvægtige, som hr. Glistrup åbenbart selv gjorde, at dømme efter den bombastiske form, han gav dem. Hr. Glistrup sagde således, at her skaber vi altså en ny særordning sammen med ethundredetreogfirsindstve andre. Det kommer hr. Glistrup og vi andre jo til at leve med. Så længe vi har det nuværende skattesystem, som hverken hr. Glistrup eller vi er i stand til at afskaffe fra den ene dag til den anden — og nok heller ikke af gode grunde kan have noget ønske om at afskaffe fra den ene dag til den anden — ja, så er det til syvende og sidst sådan, at vi må administrere en række individuelt tilpassede særordninger, og selv om man skulle føje en ethundredefireogfirsindstve til, så kan vi nok også leve med den, hvis den tilgodeser et fornuftigt formål.

Hr. Glistrup sagde videre, at han fandt, det var uheldigt med den skævdelling, der ville være mellem forskellige lønmodtagere efter dette forslag. Ja men denne forskelsbehandling mellem lønmodtagere lever vi jo med i dette samfund, al den stund der er forskel på de vilkår, man har på de enkelte arbejdspladser. Der er forskellige muligheder for at optjene løn, alt efter om man er i det ene eller det andet fag, alt efter om man er funktionær eller man er arbejder, alt efter om man er uddannet et sted, hvor der for øjeblikket er arbejdsløshedsrisiko, eller om man er sikret fuld beskæftigelse. Det kan vi nok ikke ændre ved, og jeg finder, der er en naturlig parallel til dette forslag. De steder, hvor virksomheden virkelig havde brug for kapital, og hvor lønmodtagerne kunne undvære denne kapital ved en skattebegunstigelse, da var det naturligt, at man gav chancen uden hensyn til, at der andre steder ikke er mulighed i så henseende.

Endelig fremmanede hr. Glistrup de forfærdeligheder, der ville være en følge af, at det skulle være skatte- og afgiftsministeren, der skulle fastsætte de retningslinjer, efter hvilke systemet skulle administreres. Disse forfærdeligheder tror jeg godt vi kunne leve med.

Jeg må slutte her og skal derfor foruden dem, jeg allerede har nævnt, sige tak for den tilslutning, der har været, selv om den altså ikke er nok til, at det kan bære frem til et flertal.

Jeg håber, at vi under den udvalgsbe-